

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. Quænam actio, quæque intentio requiritur ad hanc cognationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

6. Superasset dicere de Patrino, in Baptismo conditionato. Verum de hoc sufficit *supra*. c. 1. §. 8. n. 2. adnotasse, ipsum in baptismo quod confertur sub conditione, non necessario adhiberi, posse tamen: cum verò adhiberetur, cognationem spirituales illam nequaquam contrahere.

§. IV. *Quanam alio suscipiendi, quoque intento, ad inducendam hanc cognationem requiritur.*

1. Diximus §. 1. n. 1. duplici modo hanc susceptionem exhiberi posse. Vt scilicet tenendo baptizandum, dum baptizatur, vel illum immediate accipiendo à baptizante post baptismum. Et merito ita dictum est. Nam iura videntur his loquendi modis, puta tangendi, levandi de Sacro Fonte, tenendi, suscipiendi, & similibus. Non ergo sufficit sola assistentia, nec responsio ad Catechismum, quam Sacerdos recitat: imò hanc responsionem non esse necessariam ad præstandum munus Patrini, rectè notat cum communi Sanch. l. 7. de matr. d. 56. num. 10.

2. Præterea recolendum est, quod dixi *supra* §. 2. n. 1. hanc actionem debere fieri cum intentione exercendi munus Patrini, & quidem satis est implicita, qualis est intentio faciendi, quod alii faciunt, vel quod intendit Ecclesia; sed non est necesse, ut interveniat intentio contrahendi cognationem spirituales, hæc enim necessariò consequitur ad munus Patrini, etiam si tu illam contrahere renuas, quia tua voluntas removere non potest illud quod Ecclesia muneri Patrini, ab se instituit, connexit.

3. Hinc solvitur illa quæstio, quam ad me quidam nuper attulit. An si quis teneat baptizandum, habeat tamen expressum animum, non contrahendi cognationem spirituales, nihilominus contrahat?

Distinguendum dixi diligenter esse: Si enim animum habeat nolendi esse Patrini, & solum materialiter baptizandum tangat, non contrahet cognationem. Ita Castrop. de bapt. d. vii. p. 1. §. 2. n. 4. quia sic non exercet munus Patrini, nec Patritus fit: in quo tamen casu addidi, probabilius esse, hunc peccare mortaliter, quia, ut *supra* §. 1. n. 2. dictum est, probabilius est mortaliter peccari ab omittente Patrini in baptismo solemniter. At vero, si habeat animum exercendi munus Patrini, ut rectè habere debet, cum tunc jam fiat Patrini, fit consequenter conjunctus cognatione spirituali, etiam si ipse illam nolit, quia cognationem spirituales affixit Ecclesia ipsi muneri suscipiendi, ut dictum est independentem à voluntate susceptoris.

De errore in suscipiente.

4. Quid si quis per errorem suscipit Titium v. g. putans, atque adeo intendens suscipere Cajum contrahere cognationem cum eodem Titio, ejusque Parentibus?

Respondet, Sanch. lib. 7. de matr. d. 58. n. 7. Laym. lib. 5. tr. 10. p. 4. cap. 8. n. 6. alique docent cognationem cum Titio, nequaquam contrahere. Sed Pontius, Coninch. Dian. quos citat, sequiturque Leand. d. 7. de bapt. q. 28. Castrop. l. c. n. 5. alique cum Leandro docent contrahere, qui, ut inquit Leander, non impedit Fidejussoris, & Patris spiritualis officium. Verum hæc ratio nihil habet efficaciz. Dicit enim merito Sanchez neminem intendere, se obligare alteri, nisi aliquo tandem modo velit, se illi obligare. At prædictus, qui per errorem operatus est, nullo modo voluit se obligare Titio, nec ut Fidejussor, nec ut Pater spiritualis, ergo, &c.

5. Obiicit Castrop. l. c. Valide baptizatur is, quem mi-

nister Baptismi alium esse putat, vel quem putat esse Titium, cum sit puella, quia intendit baptizare Titium. Ergo valde suscipitur is, quem suscipiens esse putat.

R. respondeo. Si prædictus Susceptor operatur per errorem, vel si suscipere præsentem quicumque sit cognatio. At licet in conferendo Baptismo, regulariter Minister velit præsentem baptizare, & ita obligare se, ne incertitudini subiacet collatus baptizatus, in Susceptore non ita fieri solet, nam Susceptor v. g. vult suscipere, & non Titium, & ita colligitur, regulariter ex communiter contingebat? Solent enim pro Cajo fortè filio viri nobilis, & amici pro opus suum, non pro Titio, fortè ignobili, & non datur, quia Petrus v. g. invalide matrimonium contrahit cum Berta, si ipse volebat contrahere cum Maria, inquam, hanc voluntatem mutavit, in calu suscipiendi, &c.

De suscipiente per Procuratorem.

6. Hanc actionem levandi posse fieri per Procuratorem vel Procuratores, certa, & quotidiana præcedit, quando Patrinus dicitur tangere, non per se, sed per alium, legitime tamen à se constitutum.

Illud est decernendum, quisnam contrahet cognationem, an principalis, qui Procuratorem ad susceptionem constituit, an ipse Procurator constituitur?

7. Et quidem quod Procurator non contrahat, ipse non agit suo nomine, sed alieno, jam dictum est Sacra Congregatione, apud Pont. l. c. de matr. d. vii. Barb. de off. Par. o. c. 18. n. 15. & apud Sanch. l. 7. de matr. d. 59. num. 12. esto Tolerus apud eundem Pontium per Procuratorem contrahere.

8. At verò, an contrahat ipse principalis, baptizatus est Sanch. l. c. citans Iurisperitos cum Iurisperitis negativè respondet: quare docet à susceptione per procuratorem à nemine contrahere cognationem, non à Procuratore propter rationem in nostro præcedente dictam; Non à principali, quia cognatio est annexa actioni levandi personaliter, non procuratorem personaliter non levatur, ergo, &c.

Pontius verò l. 7. de matr. c. 39. n. 10. alios citans, Coninch. d. 3. n. 40. Perez d. 29. de matr. s. 7. n. 2. cum multis Theologis respondet affirmativè, docetque cognationem contrahi à principali. Ratio est, inquit, quia Ecclesia concedit hanc susceptionem fieri per Procuratorem, quod certè non inaniter, seu inutiliter conceditur. Ergo cum effectu cognationis spiritualis inducitur, & cum obligatione instruendi, modo supradicto, baptizatur. Et sanè quis dicat Ecclesiam præcipere, ut adhibetur Patrinus in Baptismo, idque tam rigorosè, ut per omisso sicuti supra vidimus, ex probabiliore sententia mortalis, & tamen eandem Ecclesiam concedere, ut ipsi non adhibeantur? Idem enim esset, Patrinum non adhiberi, atque adhiberi per Procuratorem, si nemo cognationem, & obligationem instruendi contraheret.

Profecto Pontium hic sequor, non Sanchez.

CAPUT V.

Pena malè, vel bis baptizantis, Remissio.

DE his planè dicam in libro de Irregularitatibus, & Favente Deo.

DE SACRAMENTO CONFIRMATIONIS. LIBER TERTIVS.

CAPVT PRIMVM.

De Materia, & Forma Confirmationis.

SACRAMENTVM Confirmationis, quod est *Unctio Chrismales consecrati, facta ab Episcopo sub prescriptis verbis, Confirmans Fideles ad Christianam fidem cultuendam, habet suam materiam, & formam, de quibus dicemus, quæ sunt scitu necessaria, mox cetera ad hoc Sacramentum pertinentia breuiter prolecuri.*

§. I. Materia remota.

1. **Chrisma** confectum ex oleo simul, & Balsamo benedictum ab Episcopo Consecrato, est materia remota confirmationis. Vide *C. literis vestris de consecrat. d. 3.*

1. Dicitur Primo, ex Oleo nempe Olivatum, Quare sub pena nullitatis Sacramenti non apponetur Oleum ex nucibus, ex piscibus, ex semine lini, ex amygdalis, &c. quia hæc non sunt simpliciter olea. Quid de oleo ex Oleastris, hoc est ex olivis silvestribus? Puto hoc sufficere, ac legitime adhiberi, quia simpliciter, & in omnium vlt oleum est.

3. Dicitur Secundo, ex Balsamo, sive Palestino, sive Syriaco, sive Indico, æquæ enim sunt Balsama, & ita declarasse Paulum IV. Pium I V. Gregorium XIII. & Sixtum V. testantur Bel. l. de hoc Sacr. cap. 8. & Sanch. d. Sacr. d. 3. selt. i. ver. Ad. 2. Sufficere autem parum Balsami, quamvis in multo oleo, ita tamen, ut oleæ partes superant odorem Balsami, notant Castropalaus, de conf. d. 9. p. 2. n. 4. ver. Ad 4. & Hurtadus, de conf. d. 4. vers. Quid autem.

Dicitur Tertio, simul, quia cum Suar. l. c. puto falsam, esse, tum sententiam Caetani 3. p. 9. 72. art. 2. aliorumque paucorum affirmantium, sufficere solum oleum, Balsamumque esse solum de necessitate præcepti, tum sententiam Cami apud Valen. 3. p. disp. 5. q. 1. p. 2. v. Prima fertur, dicentis, sufficere alterutrum, sive solum oleum Olivatum, sive Balsamum solum. Ratio nostra est, quia vltus Ecclesiæ præscribens, requiri vtrumque, satis ostendit, vtrumque requiri absolute, atque adeo ad valorem.

5. Dicitur Quarto, ab Episcopo Consecrato. Si enim consecratus Episcopus nondum sit, sed solum electus, vel etiam à Summo Pontifice confirmatus, non potest valide exercere ea, quæ pertinent ad Consecrationem quare non potest confirmare.

6. Dicitur Quinto, benedictum ab Episcopo Consecrato; tum non solum Vnctio exhibenda est ab Consecrato Episcopo, sed ipsum oleum, Balsamumque, (quod vnicuius vocabulo appellamus *Chrisma*) debet esse ab simili Episcopo Consecrato benedictum, secus inepta esset Confirmationis materia, ut est communis doctrina Theologorum cum S. Th. 3. p. 9. 72. art. 3. Ratio autem hujus

doctrinæ efficacior nulla est, (nam aliæ allatæ à Theologis solum congruentiam probant) nisi vsus antiquissimus, & continuatus Ecclesiæ.

7. Quare Caët. l. c. art. 3. & Val. e. ver. Ad hoc in primis dum sentiunt, sufficere benedictionem Sacerdotalem contra communem, seu certe contra probabiliorem opinionem sentiunt. Lege Quintanad. de conf. sing. 3. qui invalidè confirmatos esse putavit quosdam, quos Episcopus, quia defecit Chrisma, confirmavit oleo infirmorum; Multoque minus est audiendus Molfesius in Sum. Tr. 4. c. 2. n. 22. dum docet, Confirmatum ex oleo non Consecrato, non iterum confirmandum.

8. Nisi forte Caëtanus intelligat, benedictionem Sacerdotalem sufficere, quando alicui Sacerdoti hanc facultatem benedicendi, seu consuecendi Chrisma Summi Pontificis concessisset; licet enim nunquam legatur id alicui concessisse Pontificem quia tamen legitur (ut mox cap. 2. §. 1. dicemus) simplici Sacerdoti privilegium dedisse confirmandi Fideles cum Chrismate consecrato ab Episcopo; ideo non videtur à Caët. ibi art. 4. in 4. d. 7. q. 2. art. 3. Palud. in 4. d. 7. q. 4. Vigot. de Consec. in 4. d. 8. Val. 3. p. d. 5. q. 1. p. ver. Deinde dico: denegandam Pontifici, etiam hanc potestatem ipsi Chrisma benedicendi, posse simplici Sacerdoti concedere.

9. Verum, in hoc sunt etiam hi Doctores reiciendi, ut recte notat Suar. de Sacr. d. 3. selt. 2. cum aliis, qui hanc potestatem simplici Sacerdoti concedi à Summo Pontifice posse, omnino negant. Si autem hujus rationem quaras, illa est, quia id esset contra vsum Ecclesiæ antiquissimum, cuius contrarium non possit vlla ratione, vel testimonio comprobari. Eademque ratio probat Pontificem, non posse dispensare, ut Confirmatio conferatur in Oleo, Balsamoque ab Episcopo nondum benedicto quicquid Palud. Esti. & Campu. ap. Leand. Conf. d. 3. q. 4. in oppositum doceant.

10. Inquires, quia benedictione vti debet in consuecendo Chrismate Episcopus?

Respond. Certum est, Episcopum sub mortali debere usurpare benedictionem ab Ecclesia præscriptam. Ad valorem tamen sufficere, quamlibet Dei invocationem; Doctores adverter, quia credi nequit Christum Dominum formulam aliquam pro ejusmodi benedictione designasse.

11. Inquires iterum. Est ne de necessitate Sacramenti, Chrisma esse novum, hoc est, hoc præsentis anno benedictum?

Respondeo. Ad valorem sufficit Chrisma vetus, nisi sit corruptum. Illud autem, quod totam balsami fragrantiam amisit, satis dubiam materiam esse existimarem. Ad licitum autem vsum, debere sub pena peccati mortalis esse novum, monet Suar. d. 1. 3. de Sacr. selt. 1. vers. Hic vero. Neque hic apponendam esse puto exceptionem illam (nisi urgeat necessitas) ut apponendam duximus supra in Baptismo, hoc enim Confirmationis Sacramentum non est necessarium, sicuti Baptismus. Quare in dies differri, donec de novo Chrismate providetur, facile potest.